

cerede Krigsminister. Med Hensyn til Oplysningerne angaaende Ulykkestilsældet i Aarhus beklager jeg meget, at jeg har overset, at de Papirer, som den højtærede Minister havde overladt mig, ikke vare en Afskrift, men vare de originale Papirer. Disse have cirkuleret mellem flere af Udvalgets Medlemmer, saa jeg har i de sidste Dage ikke haft dem til Disposition; jeg beklager, at jeg ikke har givet den højtærede Minister Lejlighed til atter at sætte sig ind i Forholdene; hvis han havde gjort dette, vilde den højtærede Minister ikke have sagt, at min Paastand var urigtig om, at Løjtnanten havde holdt disse Døvelser paa et langt bortliggende Sted fra det fastsatte, i et Ridehus i Stedet for paa Ridebanen, fordi den var saa langt borte. Det fremgaar af Forhørene, at Døvelserne bleve holdte i et Ridehus i Stedet for paa et Sted, som laa langt borte derfra, og at det blev valgt, fordi det andet laa saa langt borte. Baade den højtærede Krigsminister og det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen) ansaa det for aldeles givet, at disse Døvelser begyndte Kl. 11. Ja, det kan gerne være, at det for de militærkyndige Herrer kan staa klart; men det forekommer mig dog, at det er noget tvivlsomt. Det forekommer mig at være en lidt mærkværdig Tid at begynde Døvelserne paa, Kl. 11. Sover da Mandstabet til Kl. 11 og kommer saa først ud til Døvelse? For almindelige Mennesker vil det staa som det rimeligste, at de Folk have været paa Benene til almindelig Tid, da det begyndte at blive Dag. Jeg fastholder, at det vilde være heldigt, om vi kunde faa Oplysninger om, hvor længe denne Døvelse har været, hvor længe i det hele taget dette Mandskab er blevet øvet. Det siges jo, at der er forelagt hver eneste Mand Forespørgsel, om han ansaa denne Døvelse for særlig anstrengende; men jeg kan virkelig ikke tro, at man spørger Folk, som have redet i 5 Minutter, om de ansæ den Døvelse for anstrengende. Jeg henstiller dette til de sagkyndige Herrer; jeg kan ikke forstaa det. Den højtærede Minister modtog min Paastand om, at Sekondløjtnanterne meget ofte vare yngre end det Mandskab, de kommanderede; jeg har derfor nu taget Statskalenderen for 1891 frem, den sidste er jo ikke kommen endnu. Sfølge denne er der en stor Mængde Sekondløjtnanter, som kun ere mellem 20, 21 og 22 Aar, saa at de aldeles bestemt ere yngre end det udfkrevne Mandskab med Undtagelse af de ganske faa, som lade sig forlods udskrive, og jeg skal særlig oplyse, at denne Sekondløjtnant Lichow er født den

21de Maj 1869, og da Ulykkestilsældet skete, var han altsaa kun lidt over 22 Aar, og han var altsaa et Aar yngre end Størstedelen af det Mandskab, han kommanderede. Jeg vilde hellere have ønsket, at den højtærede Minister havde svaret mig paa, hvorledes det forholder sig med saadanne unge Officerers Myndighed til at itende saadanne Straffe som forsat Døvelse. Jeg erkender, at der ikke her har været Tale om en saadan Stroppetur eller forsat Døvelse; men det fremgaar af Forhørene, at der kunde have været Tale derom, og det ansæ jeg for mindre heldigt, at en saa ung Officer, der, som det er oplyst, er yngre end det Mandskab, han kommanderer, kan give en hel Døling en saadan Straf. Hvad angaar de andre Enkeltheder, tror jeg ikke, at Udvalgets Flertal vil gaa ind paa det særlige Honorar til Læger for Uddannelsen af Sygepassere. Jeg kan ikke tro, at man her vil fravige det almindelige Princip, at Embedsmænd faa Lov til at udføre deres Gerning for den Løn, der er bestemt for dem, og at man maa fordele Arbejdet imellem dem saaledes, at ingen bliver overbebyrdet; det er ganske naturligt, at der kan indtræffe Tilfælde, hvor den enkelte Mand er udsat for at blive overbebyrdet; men det maa virkelig hans foresatte sørge for, at Arbejdet bliver fordelt, at det ikke bliver for haardt for den enkelte. — Den højtærede Minister mener stadig, at han er berettiget til at anvende det til Fodfolket udfkrevne Mandskab til Artilleriet. Det vil jeg nu igen forvare Flertallet imod, at det skulde gaa ind paa den Ansøelse. Jeg kan forudsæ, at den højtærede Minister vil vedblive at gøre det; men naar der staar i Hærloven, at det øverstfyndende Mandskab skal uddannes ved Fodfolket, saa er det Mening, at det skal blive der. Den ærede Minister mener, at han kan tage det fra Fodfolket og sætte det til det Baaben, han har Lyst til, og mener, at det er i Overensstemmelse med Hærloven, men det benægter jeg ligesom. — Brevduerne tror jeg, at man her er lidt uwillig til at gaa ind paa; Brevduerne ere lidt i Familie med Fæstningsvæsenet, det kan ikke nægtes. Den ærede Minister ved nok, at Flertallet ikke har synderlig Sympati for den store Fæstning, han har bygget, og derfor, naar man betragter Brevduerne som Led i hele denne Foranstaltning, tror jeg ikke, at man her vil være tilbøjelig til at gaa ind derpaa. Hvorledes man vil stille sig over for militære Hunde, naar det Spørgsmaal kommer frem, har jeg ikke nogen bestemt Mening om; der er mange Hundevener i Rigsdagen, om de vilde betragte det som en god